

ECos

DIANA VARELA PUÑAL*

(fotos: Alfredo Erias)

ECO

O mar,
os ollos abertos dentro do mar,
auga por dentro,
auga,
materia que se degrada,
núcleo.

O mar,
respiración que se presente,
instinto de vida,
continuidade.

Reptando albiscando
refuxio na atmósfera esluída,
resoa o mar
no fondo das tempas.

O eco do mar
na orixe das casas,
primeiro son,
escuridade.

O eco do mar
na orixe da conciencia.

Diana Varela Puñal, nacida en Corme, Costa da Morte, trasladouse ós catorce anos á Coruña. Alí estudou a carreira de Dereito, exercendo na actualidade como avogada. Algúns dos seus poemas viron a luz na revista *Xistral* de Lugo, no *Anuario Brigantino*, *Ferrol Xurídico* e no *Correo Gallego*. Despois de gañar o Premio Díaz Xácome, de Mondoñedo, obtivo no 2006, polo seu poemario *FIOS*, o Premio Uxío Novoneyra, de As Pontes de García Rodríguez. *FIOS*, cun poema-prólogo de Luz Pozo Garza, foi editado por Espiral Maior, no 2008.

ANIMAL NO TEMPO

Aquí dentro, no fondo,
xusto no centro
de min estás.
Sinto ecoar os teus movementos
deslizándote
coma un peixe,
avanzando,
deixando a un lado o mar
que vai ondeándome o ventre,
aurora boreal inzándose,
facéndose fogar.
Dous animais o habitan:
Muller e home;
ti co teu nome
e os ollos abertos
e as mans abertas.
Habitante único de min
nadándome.
Animais.

SER NO SER

Os teus ollos buscan, ó mirar, algo descoñecido.
Ausente a palabra, mantés intacta a antesala
na que as ideas son claras.
¿Tamén a ti te invade o invisible?

Ensumido o fío que conforma a mirada
moito antes de facerse recordo,
nalgún lugar virxe de nomes,
animal que xogas,
¿quen ousa distinguirnos?

Ser no ser, entra no teu corpo o aire
igual có vento a hospedarse na herba.
É humana a invención do desprezo.

Pechas os ollos para beber, ¿estás vivo!
Así eu, animal, humildemente, respiro.

NAO QUE REPOUSAS

Estás deitado coas mans abandonadas
e o teu corpo é unha nao repousando na ribeira,
a túa camisa unha vela branca que recollo a tentas
para verche espidos os brazos mentras descansas.
Viexo coa mirada pola marmañeira das túas cellas
e sinto o vento que exhalas e as pestanas cruzadas
que apretas, como un neno, cando ris.
Tes as pálpebras húmidas como a mañá da noite de San Xoán.
Fago un alto no regueiro de mel que che agroma na cara
e vou bebendo do teu pescozo ata chegar ó delta
dos teus ombros durmidos.
Goleta longa que de vagar bailas na solaina,
¡que sería de min sen o teu corpo!
Espertaría o meu, eivado, naufraga
buscándote, coma unha abelliña extraviada.

